

Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság

Bf.II.88/2024/12. szám

A Győri Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Győrött, 2024. december 5. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

í t é l e t e t:

Az emberölés bűntettének kísérlete és más bűncselekmény miatt Terhelt1 ellen indult büntetőügyben a Székesfehérvári Törvényszék 2024. június 13. napján kihirdetett, 17.B.44/2023/70. számú ítéletét megváltoztatja.

A vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát 11 (tizenegy) évre súlyosítja. A szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház.

A bíróság az elsőfokú eljárás során felmerült teljes bűnügyi költség megfizetésére kötelezi a vádlottat, melynek összege 2.816.941,- (kétmillió-nyolcszáztizenhatezer-kilencszáznegyvenegy) forint.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a törvényszék 2024. február 6. napján is tartott tárgyalást, és mellőzi az április 23. napjára történő utalást.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámítja a vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetésétől a mai napig letartóztatásban töltött időt.

I n d o k o l á s

[1] A Székesfehérvári Törvényszék a 2023. november 16. napjától 2024. május 30. napjáig tartó nyilvános folytatólagos tárgyalássorozat alapján meghozott és 2024. június 13. napján kihirdetett, 17.B.44/2023/70. számú ítéletével Terhelt1 vádlott bűnösségét emberölés bűntettének kísérletében (Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés a) pont) és személyes adattal visszaélés vétségében (Btk. 219. § (1) bekezdés a) pont) állapította meg, ezért halmazati büntetésül 8 év börtön fokozatban végrehajtandó szabadságvesztésre és mellékbüntetésül 8 év közügyektől eltiltásra ítélte. Rendelkezett a vádlott feltételes szabadságra bocsátás kedvezményéből történő kizárásáról, az előzetes fogvatartásban töltött idő beszámításáról, a nyomozás során lefoglalt bűnjelek további sorsáról, valamint a büntetőeljárás során felmerült bűnügyi költség részben vádlott, részben állam általi viseléséről.

[2] A fenti határozattal szemben az ügyész a vádlott terhére a szabadságvesztés mértékének emelése és a végrehajtási fokozat fegyházban való megállapítása érdekében, Terhelt1 vádlott enyhítés, védője a minősítés miatt és a szabadságvesztés tartamának enyhítése érdekében jelentettek be fellebbezést.

[3] A Győri Fellebbviteli Főügyészség a BF.270/2023/7-I. számú átiratában a súlyosítás iránt bejelentett fellebbezést fenntartva és a védelmi bejelentett fellebbezéseket alaptalannak ítélve arra mutatott rá, hogy a felülbírálat terjedelme teljeskörű a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alapján. Az ügyészi álláspont szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályok betartása mellett folytatta le a minden részletre kiterjedő bizonyítást, majd azt követően rendelkezésre álló bizonyítékokat egységes szempontrendszer alapján példás részletességgel elemezte. A mérlegelő tevékenysége kiterjedt tanú2 és a vádlottnak az eljárás során változtatott nyilatkozataira és arra, hogy azok közül melyik vehető figyelembe. A bíróság a bizonyítási indítvány elutasításának is helytálló indokát adta.

[4] Álláspontja szerint a törvényszék nagyjából megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, azonban a [9] és [10] bekezdések ellentétes tényeket tartalmaznak a hasüreg megnyílását illetően, mivel az orvosszakértő tárgyaláson is fenntartott véleménye alapján a szűrés következtében a hasüreg megnyílt. A szakvélemény alapján azzal is kiegészítendő a tényállás, hogy a szűrés iránya fentről lefelé irányuló volt. Az irányadóvá vált tényállás alapján a vádlott bűnösségére vont következtetés okszerű, törvényes a bűncselekmény minősítése is.

[5] Az elsőfokú bíróság által feltárt büntetékiszabási körülmények bemutatását követően a BH 2021.3.68. számú eseti döntésben kifejtettekre hívta fel a figyelmet, ennek megfelelően a törvényi minimumot meghaladó tartamú büntetést nem lehet megtorlóként jelölni. Az ügyészi érvelés szerint a vádlott személye a szakértői vélemény alapján egyértelműen magában hordozza annak szükségességét a társadalom többi tagja védelme érdekében, hogy a fő- és mellékbüntetés hosszabb tartamban kerüljön kiszabásra. Rámutatott arra is, hogy a börtön fokozat megállapításának nem volt törvényes indoka, mivel annak meghatározása körében a törvényszék semmilyen, az enyhítő körülményeken túli, további indokot nem hozott fel. Kifogásolta azt is, hogy védői indítványra történt kihallgatásuk ellenére a törvényszék a pszichiáter szakértők meghallgatásával kapcsolatban felmerült bűnügyi költséget nem terhelte a vádlottra.

[6] A fentiek alapján az ügyészi indítvány az elsőfokú ítéletnek a Be. 606. § (1) bekezdése alapján történő megváltoztatására irányult hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabása, valamint a végrehajtási fokozat fegyházban történő megállapítása mellett, valamint kérte, hogy a másodfokú bíróság további 224.431 Ft bűnügyi költség megfizetésére kötelezze a vádlottat.

[7] Terhelt1 vádlott fellebbezése indokolásában kifejtette, hogy az elsőfokú ítélet minősítése nincs összhangban a valós szándékaival és a történetekkel. Álláspontja szerint a sértett sérüléseiből egyértelműen látszik, hogy a sértett vállát támadta állóhelyzetben, melynek eredményeként három sérülés keletkezett fentről lefelé haladó szúrcsatornákkal. Miután a sértett elhúzta a vállát, sajnos, a mellkasát találta el, egymásra estek és a kés szerencsétlen módon a sértett hasát sebezte meg, mely sérülések tehát akarata ellenére keletkeztek. Állítása szerint ezen eseménysort az orvosszakértői vélemény, a 11 másodperces elkövetési idő, a saját és a sértett első két vallomása is alátámasztja.

[8] Terhelt1 vádlott az esést követően azonnal eldobta a kést és elhagyta a helyszínt, mert megrémítette a vér látványa és az a tudat, hogy a szándékainál súlyosabb sérülést okozhatott,

azonban lelkiismeretére hallgatva még aznap önként jelentkezett a rendőrségen. Az előzmények kapcsán kiemelte, hogy semmiféle fenyegetést nem tett a sértett irányába. tanú2 első vallomásaiban szereplő állításokat valótlannak tartja, azokat a párja feldúlt állapotban tette, haragudott rá és meg is ijedhetett. A sértettnek küldött üzeneteit a szimpátiakeltés motiválta, ahogyan azt a vádlott állítása szerint tanú2 később be is vallotta. Kifogásolta azt is, hogy súlyosító körülményként került értékelésre az iskola utáni időben történt elkövetés, mivel az eset vasárnap történt.

[9] A fentiek alapján Terhelt1 vádlott csak bántani akarta sértettet, az akkori beszűkülte nézőpontjából úgy látta, hogy a sértett testesíti meg minden problémáját, annak ő az oka, azonban igyekezett elkerülni a végzetes kimenetelt, ezért támadta a sértett vállát, és nem folytatta a bántalmazását miután a földre kerültek.

[10] Terhelt1 vádlott védője fellebbezése írásbeli indokolásában a korábban eljáró által bejelentett fellebbezést módosítva tartotta fenn, és elsődlegesen a személyes adattal visszaélés vétsége vádja alóli felmentést, emberölés büntetnének kísérlete helyett életveszélyt okozó testi sértés büntetnének megállapítását és a kiszabott fő- és mellékbüntetés tartamának csökkentését, másodlagosan a kiszabott büntetés tartamának mérséklését indítványozta.

[11] A felmentésre irányuló indítványa kapcsán kifejtette, hogy nem áll fenn valóságos anyagi halmazat a személyes adattal visszaélés és az élet elleni cselekmény között, az csak látszólagos, az eszközcselekményként értékelendő személyes adattal visszaélés megállapítására nem lát törvényes lehetőséget. Álláspontja szerint a védece arra törekedett, hogy úgy kerüljön sor a sértettel való találkozásra, hogy mások ne legyenek tanúi a történéseknek. A vendéglátóhelyen dolgozó sértettel a vádlott nem a vendégtérben akart találkozni, így a kézenfekvő megoldás az volt, ha valahogy kicsalja az őt nem ismerő sértettet a gazdasági bejárathoz, ahol van esély arra, hogy kettőjükön kívül más ne legyen jelen. Erre a védő szerint egyetlen megoldás az lehetett a helyszín jellemzői okán, hogy a tanú2 iránt gyengéd érzelmeket tápláló sértett előtt felvillantja a vele történő találkozás reményét. A nem dohányzó sértett esetén a vádlott azzal sem számolhatott, hogy emiatt kimegy a hátsó bejárathoz, ezért az egyetlen szükségszerű megoldást választotta a vádlott a tervezett cselekmény sikerének előmozdítása érdekében.

[12] Az eltérő jogi minősítést annak okán indítványozta, mert a rendkívül részletes elsőbírői indokolás figyelmen kívül hagyta a bántalmazás mechanizmusát, az abban rejlő bizonytalanságokat, a fel nem tárható részleteket. Kifogásolta, hogy az elsőfokú bíróság mindegyik szűrés tekintetében szándékos és célzott szűrást állapított meg, ami miatt nem bír jelentőséggel a sorrendiség, ugyanakkor a védő szerint kétséget kizáróan nem állapítható meg, hogy mindegyik szűrés célzott, irányított volt, és a sorrendiségnek azzal együtt jelentősége van, hogy a szűrésok milyen testhelyzetben történtek. A bántalmazás 10 másodperc alatt lezajlott a szűrésokkal és a földre esésekkel együtt, mely azt is jelenti, hogy a szűrésok rendkívül rövid időközökkel követték egymást, mely önmagában kétségessé teszi véleménye szerint, hogy mindegyik szűrés célzott, irányított volt. A vádlotti és a sértetti nyilatkozatokkal is egybevágó orvosszakértői vélemény is kaszáló, hadonászó mozdulatokat véleményez okozó mechanizmusként, ezért megítélése szerint a védece úgy támadta meg a sértettet és szúrta meg többször a késsel, hogy azok mindegyike egy hadonászó mozdulatsor része volt. Lényegében azt sem nézte, hová szúr, tudatosság nem volt a támadott testrész tekintetében, illetve abban, hogy milyen sérülést akar okozni a sértettnek. Mivel a bántalmazás első

mozdulata után mindketten elestek, és a sértett magzatpózba húzódott össze, megítélése szerint a vádlott nem is lehetett abban a helyzetben, hogy célzott szúrást indítson, és nem jelenthető ki, hogy oda akart szúrni, ahol a szúrások végül a sértett testét érték.

[13] Álláspontja szerint az elkövetőnek akkor róható fel legalább gondatlanság szintjén az élet kioltásának lehetősége, ha tudata átfogja, hogy olyan helyen szúrja meg a sértettet, amely halálos eredménnyel járhat, az ölési szándék csak akkor lehetne bizonyosság szintjén megállapítható, ha rekonstruálható lenne, hogy az egyes szúrások milyen testhelyzetben, és közben vagy előtt, vagy a már éppen a földön fekvő sértettet érték. Erre figyelemmel ítéleti bizonyosság szintjén csak azt lehet rögzíteni, hogy a vádlott sérülést akart okozni a sértettnek, és – az általa használt eszköz és az alkalmazott erőbehatás miatt – tudata eshetőlegesen átfogta annak lehetőségét is, hogy életveszélyes sérüléseket fog okozni, ebbe belenyugodott.

[14] Az ölési szándékot a védő szerint az is cáfolja, hogy a vádlott mindenféle külső hatás nélkül önként hagyott fel a bántalmazással, és a kést eldobva hagyta el a helyszínt, mivel az ölési szándék esetében a védő szerint az lett volna életszerű, ha sértett haláláig folytatja a szúrásokat, mivel az az ellenállást nem tanúsító sértettel szemben már nem igényelt volna különösebb erőfeszítést a sértettet előre kitervelten megölni szándékozó vádlott esetében.

[15] Mindezek alapján a védői indítvány az elsőfokú ítélet megváltoztatására irányult a Btk. 164. § (1) bekezdésben meghatározott és a (8) bekezdés 1. fordulata szerint minősülő életveszélyt okozó testi sértés büntetnének megállapításával és az eltérő büntetési tételkeretre figyelemmel a büntetés mértékének jelentős mértékű csökkentésével. A büntetéskiszabási körülmények tekintetében kérte mellőzni a súlyosító körülmények közül, hogy iskola utáni időben, bárki által észlelhető időben történt az elkövetés, mivel az vasárnap volt egy ritka forgalmú utcában, ahol nem volt gyalogos forgalom a kamerafelvétel szerint sem, ezért a cselekményt észlelhető személyek száma elenyésző.

[16] A védő a másodlagos indítványával kapcsolatban arra mutatott rá, hogy a vádlott személyi körülményeire figyelemmel a törvényszék által alkalmazottól enyhébb büntetés sem veszélyeztetné a büntetési célokat. E körben a vádlott pszichés problémáira és instabil lelki állapotára, valamint az önbántalmazó előzményekre hivatkozott. Rámutatott arra is, hogy az elsőfokú bíróság a vádlott társadalomra veszélyessége kapcsán a „nem teljesen veszélytelen” szófordulatot használta, mely markáns különbség a veszélyes vagy fokozottan veszélyes fordulatokhoz képest. Megítélése szerint a büntetés mértékének inkább a vádlott személyéhez, mint az általa elkövetett cselekmény tárgyi súlyához kell igazodnia, ezért a védő nem osztotta az ügyészség súlyosításra irányuló érvrendszerét sem, mely véleménye szerint figyelmen kívül hagyja az egyéniesítés szükségességét és fontosságát.

[17] A fellebbviteli nyilvános tárgyaláson megtartott perbeszédében a fellebbviteli főügyészség képviselője maradéktalanul fenntartotta az átiratában foglaltakat, álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat széleskörűen és mindenre kiterjedően értékelte, teljes megalapozottsággal kizárható volt a vádlott azon védekezése, hogy miért nem emlékszik semmire. Részletes és helytálló indokát adta annak is, hogy miért a sértett első vallomásait vette figyelembe. Kiemelte a kamerafelvételek jelentőségét az ügyben, mely alapján gyorsan kézre lehetett keríteni a vádlottat, illetve azok alapján az eseménysor is végig követhető volt, a vádlott tudatosan készült cselekményére, kést és kesztyűt vett magához,

kicsalogatta a sértettet, és megvárta, hogy számára kedvező helyzet teremtsődjön, rákészült a pillanatra, hogy oda tudjon menni a sértetthez, amikor az ő elgondolása szerint senki nem látja, majd gyors, 10 másodperces támadás alatt 5 szúrás fért bele az idejébe, és ezt követően rövid időn belül minden olyan eszköztől megszabadult, ami hozzákötné a cselekményt.

[18] Álláspontja szerint a vádlott tudatosan hagyta el a helyszínt, nyugodtan sétált a taxiállomáshoz, majd Település1-re vitette magát. A bíróság azt is értékelte a büntetés kiszabásakor, hogy gyakorlatilag az édesapa volt, aki a fiát abba az irányba terelte, hogy a hatóságoknak feladja magát. Mindezek alapján az ügyészség szerint a tényállás megalapozott, abból egyértelmű következtetés volt vonható a vádlott bűnösségére. Véleménye szerint szerencséje volt a vádlottnak, hogy kísérleti szakban maradt a cselekmény, hiszen úgy ment el a helyszínről, hogy bevégezte magatartását, amit el kívánt követni, azaz megölje a sértettet. Az alanyi és tárgyi oldal végigvezetése mellett a törvényszék a bűncselekmény minősítése körében is helytálló következtetést vont.

[19] A büntetés kiszabás tekintetében a fellebbviteli főügyészség hangsúlyozta, hogy egy 23 éves fiatalember esetében a büntetlen előélet elvárható fogalom. Az ügyész a pókerezés jelentőségét abban látta, hogy a vádlott logikai készsége egy nagyon elszánt magatartást mutat, ha nem úgy sikerülnek a dolgok, akkor azt megtorlás jelleggel kell viszonznia, mely a vádlott személyiségében benne van, ezért a bíróság által alkalmazott enyhítő szakasz alkalmazásának nincs alapja. A szerelemföltés miatti elkövetés közelít az aljas indokból történő elkövetéshez, hordozza annak jegyeit, ezért nem érthető az ügyészség számára, hogy az enyhítő szakaszt és az enyhébb végrehajtási fokozat megállapítását miért alkalmazta az elsőfokú bíróság. Mindezekre figyelemmel a tényállás pontosítását követően továbbra is hosszabb tartamú szabadságvesztés és közügyektől eltiltás kiszabását és fegyház végrehajtási fokozat megállapítását indítványozta.

[20] A sértetti képviselő csatlakozott az ügyészség képviselője által előadottakhoz.

[21] Terhelt1 vádlott védője perbeszédében az írásban benyújtottakkal egyező érvelés mellett továbbra is a kiszabott büntetés jelentős enyhítését indítványozta. Álláspontja szerint az elmeorvosszakértői vélemény ellenére figyelembe kell venni azokat a körülményeket, amelyek a vádlott elkövetéskori és röviddel azt megelőző pszichés státuszát illeti, és kiemelten kellene foglalkozni a vádlott alap pszichés problémáival is. Nem védelmi taktika volt, hogy a vádlott nem emlékezett az elkövetést megelőző és az elkövetéskori körülményekre, valamint arra sem, hogy magához vette a barátnője telefonját, hogy üzeneteket küldött, a kesztyűt és a kést eldobta. Véleménye szerint az is zavart pszichés állapotra utal, hogy a vádlott egy fillér nélkül beszállt egy taxiba, és nem Település2-n belül mozgott, hanem Település1-re vitette magát. A védő nem vitatta, hogy van egy tervezés, de szerinte vannak olyan elemek is, amiknél nagyon nehéz azt feltérképezni, hogy mit is akarhatott a vádlott.

[22] Rámutatott arra, hogy a vádlottat a szakértői vélemény szerint átlagos mértéket meghaladó agresszivitás nem jellemzi, és egy büntudati tevékenység, lelkiismereti munka is megjelent a vádlottnál. Kiemelte azt is, hogy a vádlott előzetes kijelentései bántalmazási szándékot ugyan jeleznek, azonban tanú2 módosított elmondásaira nem lehet egyértelmű ölési szándékot alapozni. Az előzetes kijelentések az esetek többségében a védő szerint az elkövetéskor is visszaköszönnek, ehhez képest a vádlott szó nélkül kibírta, amikor megtámadta sértettet. A védő szerint komoly pszichés zavarra utal a vádlott önkárosító magatartása és az a körülmény is, hogy pár nappal korábban a cselekmény előtt megjelent a vádlott a sürgősségi ambulancián, majd onnan ellátás nélkül eltávozott.

[23] Ezt követően a bántalmazási mechanizmus tekintetében kiemelte, hogy az egy rendkívül rövid idő alatt végbemenő rendkívül összetett folyamat volt, melyben mindkét személy mozgásban volt, volt benne egy elesés, tehát dinamikája volt a folyamatoknak, ezért nem lehet egyértelműen kijelenteni, hogy életfontosságú szerveket vett célba a vádlott. Nem állapítható meg pontosan, hogy a szúrások milyen testhelyzetben érték a sértettet, és a szakértői véleményben rögzített kaszaboló mozdulatok is kizárják a szúrások célzottságát. Véleménye szerint a sérülések szúrt-metszett jellege is a hadonászó, kaszaboló mechanizmust támasztják alá. Rámutatott arra is, hogy a 184 cm magas és 112 kg súlyú, ereje teljében lévő vádlott szúrásai közepes erejűek voltak, ami szintén nem az ölési szándékot erősíti, ahogyan a kesztyűhasználat sem, ami a lebukás veszélyének az elkerülésére szolgált csupán. Az ölési szándék ellen szól az is, hogy a vádlott hirtelen hagyta abba a cselekményét, felismerve tettét felpattant és elment a helyszínről anélkül, hogy a földön fekvő sértett életének kioltását befejezte volna, amire minden lehetsége nehézség nélkül megvolt.

[24] A büntetékiszabási körülmények köréből kérte mellőzni az iskolaidőben történt elkövetésre utalást, és indítványozta kiemelten figyelembe venni a vádlott őszinte megbánását. Az elsőfokú bíróság helyesen járt el, amikor egyéniesítve szabta ki a büntetését, a közvetlenség elve alapján helytállóan jutott arra, hogy az életkrízisét rosszul kezelő vádlott nem jelent a társadalomra olyan súlyú veszélyt, hogy vele szemben a fő előírások szerinti büntetést kelljen kiszabni.

[25] Az ügyész viszonzálásában rámutatott arra, hogy az elsőfokú bíróság kimerítően foglalkozott a vádlott öngyilkossági kísérletével, illetve a gyógyszerrel, amit bevett, majd kiemelte, hogy a vádlott az édesanyja ráhatására ment orvoshoz. A vádlott előzetes kijelentései tekintetében pedig hangsúlyozta, hogy beleillik a vádlott pszichés állapotába az, hogy ha sms üzeneteket küld, de azok nem vezetnek eredményre, akkor az konkrét cselekményben ölt testet. A vádlott közeli testkontaktusban szúrt egy 21 cm pengehosszúságú késsel, annak kihúzása és visszaszúrása időt igényel, annak erőbehatása a sértett fizikumától is függött. Az ügyészség álláspontja szerint a vádlott kitervelte, hogy nagyon rövid idő alatt fogja végrehajtani cselekményét, melyhez az is hozzátartozik, hogy a többszöri szúráshoz nem fejthet ki nagy erőt. A megbánásnak véleménye szerint csekély a nyomatéka, mivel nem állapítható meg, hogy az az elkövetett cselekménynek, vagy annak tulajdonítható, hogy hova juttatta magát az elkövető. A zavart állapotra hivatkozást a taxiba ülés kapcsán pedig annak okán nem tudta elfogadni, mivel a vádlottat pénzzel mindig az édesapa segítette ki, édesanyjától és az élettársától nem kérhetett, a bankkártyáján pedig nem volt pénz.

[26] Az utolsó szó jogán tett nyilatkozatában Terhelt1 vádlott bűnösségét beismerve csatlakozott a védője által előadottakhoz, nem törekedett a sértett életének kioltására, rádöbbsent, hogy jóval súlyosabb sérülést okozott, mint amit akart, ezért megijedt és elment a helyszínről, de azért adta fel magát, hogy vállalja a következményeket. A sértettől ismét bocsánatot kérve a minősítés felülvizsgálatát és az ítélet enyhítését kérte, hogy családot tudjon alapítani és édesapja vállalkozásában tudjon mielőbb segíteni.

[27] A védelmi fellebbezések az alábbiak szerint nem alaposak, az ügyészi fellebbezés alapos.

[28] Az ítéltábla az előterjesztett ellentétes irányú fellebbezések tartalmára – különösen a jogorvoslati kérelmek irányára tekintettel –, a fellebbviteli főügyészégi átiratban foglaltakra, a védői jogorvoslati kérelem írásbeli indokolására, valamint a fellebbviteli nyilvános tárgyaláson a felek által előadottakra figyelemmel a Be. 590. § (1) és (2) bekezdései alkalmazásával teljesskörű felülbírálatot folytatott le.

[29] A másodfokú felülvizsgálat során az ítéltábla nem észlelt olyan megalapozottsági hibát, illetőleg perrendi szabálysértést, amely az elsőfokú ítélet érdemi felülbírálatát megakadályozta volna. A fentiek szerinti felülvizsgálat kiterjedt a büntetőügy valamennyi fő- és járulékos, azaz az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésére, a másodfokon eljáró bíróságnak emellett a bizonyítási eljárás törvényességét folyamatában is megfelelően vizsgálnia és kontrollálnia kellett. Ekörben megállapítható, hogy érdemleges támadás perrendi-eljárási oldalról az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási tevékenységet nem érte, ezzel összefüggésben a másodfokú bíróság sem észlelt feltétlen hatályon kívül helyezést eredményező, illetőleg érdemi kihatású relatív hatályú eljárési hibát, hiányosságot vagy mulasztást.

[30] A Fejér Vármegyei Főügyészség B.564/2022/27. számú vádirata 2023. augusztus 28. napján érkezett a Székesfehérvári Törvényszékre. A 2023. november 16. napján megtartott előkészítő ülésen, majd az azt követően megkezdett tárgyaláson Terhelt1 vádlott elismerte, hogy ő okozta sértett sérüléseit, azonban az ölési szándékot és cselekménye előre kiterveltségét vitatta az eljárás során. A nyomozás során általa előadottakhoz kiegészítést tett, majd kérdésekre válaszolt. A tárgyaláson bemutatásra került részére a nyomozás során bűnjelként lefoglalt kesztyű és kés, valamint tanú2 tanú telefonjáról származó üzenetek, és ismertetésre kerültek a vádlott nyomozati vallomásai is. A vádlott barátnőjének, tanú2 tanúkénti kihallgatására két tárgyalási napon (2023. november 16. és 2024. február 6.) került sor. A törvényszék 2023. november 21. napján tanú1 sértett ismételt orvosszakértői vizsgálatát és a korábbi szakvélemény kiegészítését rendelte el a sértett állapotának és annak tisztázására, hogy a sérüléseivel kapcsolatban maradandó fogyatékoság vagy súlyos egészségromlás kialakult-e, vagy várható-e annak kialakulása.

[31] A 2024. február 6. napi tárgyaláson a törvényszék tanú1 sértett, tanú3 és tanú4 tanúk, február 8-án a vádlott szüleinek, tanú6nak és tanú5 Zoltánnak, illetve védői indítványra tanú2 barátnője, tanú9, tanú8, tanú10, tanú11, tanú12 tanúkénti kihallgatását foganatosította. 2024. április 18. napján a kamerafelvételek megtekintésére, valamint szakértő5 orvosszakértő, május 30. napján szakértő6 pszichiáter és szakértő1 belgyógyász-neurológus-pszichiáter szakértők meghallgatására került sor. A nyomozás során is kihallgatott tanúk vallomásait kihallgatásuk alkalmával, valamint az okirati bizonyítékokat és az eljárás során beszerzett szakértői véleményeket és azok kiegészítését a törvényszék ismertetés útján tette a bizonyítási eljárás részévé.

[32] A rendelkezésre álló bizonyítási anyag vizsgálata alapján megállapítható, hogy az széles körben és minden szükséges vonatkozásban beszerzett bizonyítékhalmoz tárgyalás anyagává tételére az eljárás során perrendszerűen sor került, az eljáró bíróság alapos tevékenysége folytán minden olyan bizonyíték a tárgyalás részévé vált, amely a tényállás megalapozott megállapításához szükséges volt, a törvényszék az irányadó történeti tényállást teljes egészében felderítette, és azt túlnyomó részében helyénvaló módon is állapította meg. A törvényszék kimerítően foglalkozott mindazokkal a személyi, tárgyi, szakértői és okirati

jellegű bizonyítékokkal, amelyek az ügy meghatározó jelentőségű elemeiként alkalmasak voltak arra, hogy a törvényes bizonyítékértékelés alapjául szolgáljanak. Mindezeket összevetette a terhelt érdemi védekezésével, és az ezzel kapcsolatos tényeket és adatokat egymásra is tekintettel megfelelő értékelésben részesítette. Összességében az elsőfokon eljáró bíróság kellő részletességgel értékelte és egymáshoz is kapcsolta azokat a bizonyítékokat, amelyek értékeléséből kiolvasható, hogy ténylegesen mire alapozta az ítéleti tényállást.

[33] A rendelkezésre álló iratok alapján megállapítható, hogy összességében és érdemében is helytállóan járt el az elsőfokú bíróság, amikor a kezdetektől fogva az élet elleni bűncselekmény tekintetében tagadásban kimerülő vádlotti védekezéssel szemben az ítéleti tényállást törvényes mérlegelés útján az egyéb hitelt érdemlő bizonyítékokkal is megfelelően alátámasztott, vádlottat terhelő személyi típusú bizonyítékokra, elsősorban tanú1 sértett és az azzal összhangban lévő, tanú2 tanú 2022. november 6. és 24-i vallomásaira, valamint a kamerafelvételekre és az üzenetváltások tartalmára, illetve az orvosszakértői vélemény megállapításaira alapította.

[34] Kiemelten foglalkozott az elsőfokú bíróság a vádlott és tanú2 tanú vallomásai bemutatásával, kellő alapossággal elemezte azok lényegi elemeit, majd igyekezett feltárni a tanú vallomásában bekövetkező változások okait. Bemutatta és értékelte tanú1 sértett, a vele egy helyen dolgozó tanú3, a vádlott szülei és a védői indítványra kihallgatott tanúk vallomásait.

[35] A vádlotti védekezés irányára figyelemmel az elsőfokú bíróság részletes és az apró részletekre is kiterjedő bizonyítást folytatott le. E körben bizonyítást folytatott le a vádlott személyiségére és életkörülményeire, kiemelten foglalkozott a sértett sérüléseivel, azok keletkezési körülményeivel. Az ügyben széleskörű szakértői bizonyítás került lefolytatásra, a genetikai szakértő kivételével a szakértők a bíróság által is meghallgatásra kerültek. Az elsőfokú bíróság ítéletében részletesen bemutatta és szükséges mélységig elemezte szakértő5 orvosszakértő véleményeit, illetve a szakértő által a tárgyaláson előadottakat. A törvényszék megfelelő alapossággal vizsgálta a vádlott pszichés állapotára és a személyiségszerkezetére vonatkozó szakértői megállapításokat is. Részletesen kielemezte a térfigyelő kamerák felvételét és tanú1 sértett telefonjáról az üzenetváltásokról készített képernyőfelvételeket, a genetikai szakértői véleményt, valamint az egyéb okirati bizonyítékokat, és vetette össze a vallomásokkal.

[36] Meggyőző indokát adta annak, hogy tanú2 tanú vallomásai közül miért a nyomozás során első két alkalommal tett vallomásait fogadta el, mely indokokkal az ítéltábla is maradéktalanul egyetértett. Kiemelt jelentősége volt a térfigyelő kamerák felvételeinek és az üzenetváltások tartalmának az ügyben, melyek teljes mértékben összhangban voltak tanú1 sértettnek az eljárás során tett mindvégig következetes és azonos tartalmú vallomásaival. A törvényszék kellő alapossággal elemezte a szülők és a védői indítványra kihallgatott tanúk vallomásait is, hogy képet kapjon a vádlott előéletéről és személyiségéről, melynek során levont következtetései is helytállóak voltak, a vallomások nem voltak alkalmasak, hogy cáfolják a vádlottat terhelő bizonyítékokat.

[37] A törvényszék kiemelten foglalkozott az elesés következtében keletkező sérülés lehetőségével, az orvosszakértői vélemény alapján pedig helytállóan rögzítette ítéletében,

hogy egyszeri esés következtében nem jöhet létre két szúrcsatorna, miközben a sértettnél mellkasi és hasi sérülés is keletkezett. A törvényszék a szakvélemény alapján meggyőzően zárta ki a dulakodás lehetőségét is, és jutott el arra a következtetésre is, hogy a sértett sérülései szűrő mozdulatokból származók és létfontosságú szervre irányulóak voltak, a vádlott mindent megtett annak érdekében, hogy a sértett halála bekövetkezzen. Mindezekből pedig helytállóan következtetett a törvényszék arra, hogy a vádlott szándéka a sértett életének kioltására irányult.

[38] A fentebb részletezettek okán a másodfokú felülbírálat eredményeképpen az ítéltábla osztotta azon fellebbviteli főügyészségi álláspontot, miszerint a törvényszék a büntetőeljárás szabályok maradéktalan megtartása mellett lefolytatott részletes és kellően alapos bizonyítási eljárás eredményeképpen megalapozott ítéleti tényállást állapított meg, a vádlott tagadásával szembenálló egyéb releváns bizonyítékok hitelt érdemlőségéről meggyőződve, alapos részletességgel vizsgálta és elemezte a rendelkezésre álló tényeket, adatokat, körülményeket és az azok alapjául szolgáló bizonyítási anyagot, kimerítően eleget téve az indokolási kötelezettségének is. A védelmi indítvány elutasítása oka tekintetében kifejtett elsőbírói érvelés is helyénvaló és meggyőző volt.

[39] Az eljárási és logikai hibáktól mentesen magas színvonalú mérlegeléssel megállapított tényállás a Be. 592. (1) bekezdés a)-b) és (2) bekezdés a)-d) pontjaiban írt megalapozatlansági hibáktól, hiányosságoktól mentes, csak kisebb mértékben szorul némi pontosításra és kiegészítésre az iratok tartalma alapján a Be. 593. § (1) bekezdés a) pontja alapján az alábbiakkal.

[40] Helytállóan észlelte a fellebbviteli főügyészség, hogy az ítéleti tényállás [9] és [10] bekezdései ellentétes megállapításokat tartalmaznak a hasüreg megnyílását illetően, ezért annak pontosítása és az ellentmondás feloldása vált szükségessé. Az orvosszakértői vélemény bírósági szakban tett kiegészítése és a szakértő által előadottak alapján nem kétséges, hogy a sértett hasfali sérülése a hasüreget megnyitotta, ezért az ítéltábla mellőzi a [9] bekezdés 2. mondatából azon megállapítást, hogy a szúrás a hasüregbe nem hatolt be. Ugyancsak a szakértői vélemény alapján kiegészítendő a [7] bekezdésben rögzítettek azzal a megállapítással, hogy a szúrások fentről lefelé irányulóak voltak.

[41] A törvényszék által megállapított tényállás a fentiek szerinti kiegészítéssel és pontosítással került teljes összhangba az okszerűen mérlegelt bizonyítékokkal, az további korrekciókra már nem szorult, így az ítéltábla a Be. 593. § (3) bekezdésében foglaltak szerint a kiegészített tényállás alapján bírálta felül a fellebbezésekkel támadott elsőfokú határozatot. Az így megalapozott tényállásból a törvényszék okszerűen vont következtetést Terhelt1 vádlott bűnösségének fennálltára, egyúttal a vádlott terhére rótt bűncselekmények jogi minősítése is megfelel a jogszabályi rendelkezéseknek.

[42] Az emberölésre irányuló szándék fennállásának megállapítása lényegileg jogi következtetésen alapul, amelyet a mindenkor jogalkalmazónak a rendelkezésre álló bizonyítékok sokoldalú és külön-külön, illetőleg egymással összefüggéseikben való értékelése alapján kell megítélnie. Emberölés megállapítására kizárólag akkor kerülhet sor, ha a szándékos bűnösség alapjául szolgáló tényelemek kellően bizonyítottak.

[43] Helytállóan mutatott rá az elsőfokú bíróság, hogy a vizsgált cselekmény élet elleni vagy testi épség elleni jellegének megállapításakor alapvetően annak a kérdésnek az eldöntése szükséges, hogy az elkövető szándéka a sértett életének – akár egyenes, akár eshetőlegesen – szándékkal történő kioltására, vagy ezzel szemben csupán testi sérülések okozására irányult-e. Ezzel összefüggésben az ítélkezési gyakorlat azt hangsúlyozza, hogy az elkövetés idején fennálló tudati állapot megállapításánál, illetőleg annak megítélésénél, hogy az elkövető szándéka ölésre avagy bántalmazásra, esetlegesen egészségsejtésre irányult-e, a külvilágban megnyilvánuló, s ilyen módon megismerhető azokból a tényekből kell következtetést levonni, amelyek részben tárgyi, részben pedig alanyi jellegűek. A szándék körében különös gonddal kell vizsgálni a tárgyi tényezők körében a cselekmény elkövetésére használt eszköz élet kioltására való alkalmasságát, az elkövetés konkrét körülményeit, a véghezvitel módját, ennek körében az erő kifejtés mérvét, intenzitását, folyamatosságát és irányítottságát, az okozott sérülések helyét és jellegét, nevezetesen azt, hogy az emberi test olyan tájékára irányítottak voltak-e a behatások, amely közismerten életfontosságú szerveket tartalmaz, továbbá az elkövetés előtt, alatt, illetőleg azt követően az elkövető által tett kijelentéseket, és az ezzel összefüggésben tanúsított magatartást. Az alanyi tényezők körében az elkövető személyiségének és jellemző tulajdonságainak, a cselekményt kiváltó okok és körülmények feltárásának, a véghezvitelt megelőző pszichikus folyamat lényegének, illetőleg az elkövető passzív alanyhoz való viszonyának van alapvető jelentősége.

[44] Az elsőfokú bíróság részletesen bemutatta a 3/2013. Büntető jogegységi határozatban foglaltakat szem előtt tartva, hogy mely alanyi és tárgyi tényezőket értékelte, és azokból milyen megállapításokat tett. Az elsőfokú bíróság valamennyi számításba vehető alanyi és tárgyi tényezőt feltárt és azokból megfelelő következtetést vont le, a törvényszék által mérlegelt tényezőkkel a másodfokú bíróság is maradéktalanul egyetértett.

[45] Terhelt1 vádlott előre, részletekbe menően kitervelte, hogy pontosan mit és hogyan fog csinálni, amit jól mutat az elkövetésének körülményei, a párja telefonjának és a kesztyűnek a magához vétele, és a sértettel való találka megszervezése. A korábbi üzenetváltások tartalmából, valamint tanú1 sértett és tanú2 elfogadott tanúvallomásából következően az ölési szándékra egyértelmű következtetést lehetett levonni. A kamerafelvételekből is jól látható volt, hogy a vádlott többször elment a sértett előtt, készült rá és várta az optimális pillanatot tettének végrehajtására, melyet oly módon vitt véghez, hogy azzal szemben a sértettnek lehetősége sem volt védekezni.

[46] Az elkövetési eszköz és a szűrőcsatorna 8 cm hossza is az ölési szándékra való következtetést igazolja. A 21 cm pengehosszúságú késsel, nagyon rövid idő alatti elkövetés esetén, főleg az előzmények ismeretében, nem lehet egyetérteni azzal a védelmi állásponttal, hogy a vádlott tudata nem fogta át, hogy ezzel az eszközzel mit is okoz, 21 cm pengehosszúságú késsel közepes erő mellett is lehetőség van bárki életét kioltani. Okszerűen jutott arra a következtetésre tehát, hogy a vádlott több alkalommal, irányítottan szúrta meg a sértett mellkasát és hasát, ahol életfontosságú szervek találhatók.

[47] Az elsőfokú bíróság széleskörű bizonyítást folytatott le annak tisztázására, hogy a vádlott milyen állapotban volt a bűncselekmény elkövetésekor, a védelem által hivatkozott zavart állapot megállapítható-e. A szakértők a vádlott teljes beszámíthatóságára tettek egyértelmű megállapítást, semmi korlátozó tényező nem került kimutatásra. A vádlott magatartását, az ezzel kapcsolatos vallomásokat és az sms-ek tartalmát vizsgálva is

aggálytalanul ki lehet zárni, hogy bármi zavartság állt volna fenn a vádlottnál a cselekménye elkövetésekor. Nemcsak ahogyan eljutott az elkövetés helyszínére, hanem a helyszínről való távozását követő magatartása tekintetében sem volt megállapítható a zavartság. A zavart állapotnak semmi jele nem mutatkozott abban sem, ahogyan a hozzá köthető eszközöktől (kés, kesztyű, telefon) megszabadult, tisztában volt azzal, hogy pénzkérdésben édesapjára bármikor számíthat, a taxiban tanúsított adekvát kijelentéseiben és telefonbeszélgetéseiben inkább a tervszerűség és céltudatosság, mint a zavartság jelei mutatkoztak meg. Fontos kiemelni azt is a védelmi felvetésre figyelemmel, hogy Terhelt1 vádlott nem önként, hanem külső hatásra hagyta abba a cselekményét és hagyta el a helyszínt, hiszen az ott dolgozó tanú3 meghallotta a vádlott és sértett elesése miatt bekövetkező zajt, és hátrakiabált, hogy ki van ott.

[48] Kétséget kizáróan bizonyítást nyert, hogy a vádlott szúrásai célzott szúrások voltak, a sértett életének kioltására irányultak, a sértett halálát egyedül a szerencsés körülmények és a rövid időn belül érkező szakszerű orvosi segítség akadályozta meg. Mindezekből követően okszerűen vetette el a vádlott védekezését, és az ítéltábla szerint helyesen mutatott rá a törvényszék, hogy a vádlott elkövetés előtti üzenetekben megnyilvánuló fenyegető kijelentései, az elkövetés körülményei és az elkövetési magatartása alapján az élet elleni cselekményét egyenes szándékkal és előre kitervelten követte el. A törvényszék által kifejtett jogi okfejtést a másodfokú bíróság mindenben osztotta.

[49] A személyes adattal visszaélés büntette kapcsán helyesen mutatott rá arra az elsőfokú bíróság, hogy nem szükségszerű eszközcselekménye az emberölésnek az, hogy a vádlott engedély nélkül elveszi másnak a telefonját, és arról üzeneteket küld, az csupán a bűncselekmény elkövetését könnyítette meg. Az elsőbírói okfejtéssel az ítéltábla minden tekintetben egyetértett ezen bűncselekmény esetében is, a minősítéshez fűződő jogi indokolás helytálló volt.

[50] Az elsőfokú bíróság a büntetés kiszabásakor alkalmazott jogszabályi rendelkezések ismertetésekor bűncselekményenként kitért az irányadó büntetési tételekre, azonban a [103] bekezdésben rögzített halmazati büntetés büntetési tétele pontosításra szorul, az irányadó tételkeret helyesen 10 évtől 21 évig terjedő szabadságvesztés büntetés, ekként pedig a Btk. 80. § (2) és (3) bekezdése alapján számítandó középérték 15,5 év.

[51] A bünteteskiszabás másodfokú felülbírálatára során az ítéltábla is figyelemmel volt az elsőfokú bíróság által számba vett enyhítő és súlyosító körülményekre, azonban azokat nem megfelelően vette figyelembe és nem súlyúknak megfelelően értékelte.

[52] Az enyhítő körülmények kapcsán helytállóan történt az élet elleni cselekmény kísérleti szakban rekedése tényének figyelembevétele, azonban annak csak csekély nyomatékban történő értékelése indokolt, mivel az közelinek minősül, és befejezett volt, a súlyosabb következmény elmaradása kizárólag az orvosi ellátásnak volt köszönhető, a vádlott mindent megtett annak érdekében, hogy a sértett életét kioltsa, majd miután megzavarták, elmenekült a helyszínről.

[53] A büntetlen előélet a vádlott által elkövetett bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlya és a büntetési tétellel fenyegetettsége okán szintén kis mértékben bír nyomatékkan az enyhítő körülmények között, ahogyan a megbánó magatartása is. A rendezett életkörülményre való

utalás mellőzendő, ugyanakkor a rendőrségen történő önkéntes, vagy apai ráhatásra történő önfeladás enyhítőleg hatott.

[54] A súlyosító körülmények köréből mellőzi a másodfokú bíróság az iskola utáni időben történt elkövetésre való utalást, ahogyan arra a védelem megalapozottan hivatkozott, mivel vasárnap történt az eset, ugyanakkor súlyosítólag hatott, hogy maradandó egészségkárosodása keletkezett a sértettnek, ahogyan arra a törvényszék is rámutatott. Nemcsak a cselekményének kiemelkedő tárgyi súlya, hanem a személyiségjegyei okán is fokozottabb a társalomra veszélyessége a vádlottnak.

[55] A bíróságnak a törvényben meghatározott keretek között - figyelemmel a büntetési tételkeret irányadó középértékére is - olyan büntetést kell kiszabnia, mely szem előtt tartja a büntetés célját, igazodik a bűncselekmény konkrét tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövető társadalomra veszélyességéhez és az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez.

[56] A büntetés céljának a szem előtt tartása - mint bünteteskiszabási elv - törvényi megfogalmazás azt jelenti, hogy a generális és a speciális prevenció együttesen látják el társadalomvédelmi feladatukat, köztük a törvény sorrendet nem állít fel. A bűncselekmény konkrét tárgyi súlyához, a bűnösség fokához, az elkövetők társadalomra veszélyességéhez és az egyéb enyhítő és súlyosító körülményekhez igazodó büntetés figyelemmel van a konkrét bűncselekménynek a cselekmény következményeitől nagy mértékben függő társadalomra veszélyességének fokára, az elkövető előéletében rejlő társadalomra veszélyessége mértékére; azt a bűnösség fokával összefüggésben a bűncselekmény indítéka és célja is befolyásolhatják.

[57] A fentiek szerint a másodfokú bíróság által kiegészített és pontosított bűnösségi és bünteteskiszabási körülményekre figyelemmel az a következtetés vonható, hogy a terhelt által megvalósított bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyára, a vádlott személyiségének fokozottabb társadalomra veszélyességére, a bűnösségi körülmények másodfokú eljárásban fentiek szerint történt pontosítása, valamint azoknak megfelelő nyomatékkal való értékelése alapján az elsőfokon alkalmazott joghátrány súlyosítása szükségeszerű. Terheltl vádlottal szemben feltárható súlyosító körülmények nyomatéka meghaladta az enyhítőkét, a feltárt enyhítő körülmények száma ugyan több, azonban azok szinte elenyésznek a vádlott esetében. Tehát nem volt megállapítható olyan körülmény, ami a Btk. 82. § (1) és (2) bekezdés a) pontjában rögzített enyhítő rendelkezés alkalmazását tette volna lehetővé.

[58] A vádlottal szemben a középértéktől ilyen mértékben távoli és a büntetési tételkeret alsó határát el sem érő tartamú, elsőfokon kiszabott szabadságvesztés büntetés az általános és a különös megelőzés követelményrendszerének kritériumait nem teljesíti, az alkalmazott joghátrány alkalmatlan arra, hogy a szankcióalkalmazás kettős célját a vádlott vonatkozásában elérje, s elsődlegesen magát a terheltet, ugyanakkor másokat is visszatartson ilyen típusú bűncselekmények megvalósításától. Ekként az ítéltábla osztotta a fellebbviteli főügyészségi jogi álláspontot annyiban is, hogy a vádlottal szemben a törvényi minimumot meghaladó tartamú szabadságvesztés kiszabása elengedhetetlen volt, ugyanakkor a középértéktől való nagyobb mértékű eltérésre a vádlott cselekményének kísérleti szakban rekedése és a rendőrségen történt önfeladás okán a másodfokú bíróság lehetőséget látott.

[59] Az ítéltábla mindezek figyelembevételével szükségesnek találta az elsőfokú bíróság által kiszabott szabadságvesztés tartamának megváltoztatását, hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását. A vádlott személyiségszerkezetében megnyilvánuló társadalomra veszélyesség okán a másodfokú bíróság álláspontja szerint a 11 év tartamú szabadságvesztés az a joghátrány, amely a szükséges és arányos, mely biztosítja a büntetési célok elérését, megfelel a generális és speciális prevenció elvárásainak is.

[60] Helytállóan alkalmazta a törvényszék a Btk. 33. § (2) bekezdés szerinti mellékbüntetést is a vádlottal szemben, mivel méltatlanná vált a közügyek gyakorlásában való részvételre. A szabadságvesztés tartamához igazodóan a mellékbüntetés tartamát arányosnak találta, annak további szigorítására az ítéltábla nem látott törvényes indokot

[61] A másodfokú bíróság szerint nem tárható fel további olyan körülmény, ami a Btk. 35. § (2) bekezdés alkalmazását lehetővé tette volna, ezért a szabadságvesztés végrehajtási fokozatát a Btk. 37. § (3) bekezdés a) pont ad) alpontja alapján fegyházban állapította meg.

[62] A vádlottal szemben alkalmazott joghátrány szükséges és arányos, mely biztosítja a Btk. 79. § szerinti büntetési célok elérését, megfelel a generális és speciális prevenció elvárásainak is.

[63] Az ítéltábla a Be. 590. § (7) bekezdése alapján vizsgálta az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező járulékos kérdésekben hozott rendelkezések helyességét is, és megállapította, hogy helytálló volt az ügyési érvelés az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költség viselése kapcsán. Tekintettel arra, hogy a pszichiáter szakértők meghallgatására védelmi indítványra került sor, és a szakértők által tett megállapítások a vádlott bűnössége tekintetében bizonyítékul szolgáltak, ekként a vádlott a szakértők meghallgatásával kapcsolatban keletkezett további 224.431 Ft viselésére is köteles a Be. 574. § (1) bekezdése alapján. Erre figyelemmel a másodfokú bíróság a rendelkező rész pontosítása mellett mellőzi az állam általi viselést szabályozó, Be. 574. § (5) bekezdésre vonatkozó jogszabályi rendelkezést. Az ítélet egyéb rendelkezései törvényesek. A másodfokú bíróság észlelte, hogy a sértett utóneve az ítéletben többször nem megfelelően került rögzítésre, a [12], [61], [67]-[69] bekezdésekben a törvényszék részéről tanúlra történik utalás.

[64] A fentiekre figyelemmel az ítéltábla az előterjesztett fellebbezéseket a Be. 599. § (1) bekezdése alapján nyilvános ülés keretében elbírálv a törvényszék ítéletét a Be. 606. § (1) bekezdése alapján a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés büntetés tartama, a végrehajtási fokozata és a vádlott által viselendő bűnügyi költség összege vonatkozásában megváltoztatta, egyebekben a törvényszék elsőfokú ítéletének rendelkezéseit – amelyek törvényesek és megalapozottak – a Be. 605. § (1) bekezdésében foglaltak szerint a tárgyalási napok pontosítása mellett helybenhagyta.

[65] A vádlott által az elsőfokú bíróság ítéletének kihirdetése óta előzetes fogvatartásban töltött időt az ítéltábla a Btk. 92. § (1) bekezdés alapján a kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámította a Btk. 92. § (2) bekezdésének figyelembevételével.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke

Dr. Papp Krisztina s.k.
előadó bíró

Dr. Németh Balázs s.k.
bíró

Záradék:

Ez az ítélet és ezáltal a Székesfehérvári Törvényszék 2024. június 13. napján kihirdetett, 17.B.44/2023/70. számú ítéletének meg nem változtatott része a mai napon jogerőre emelkedett.

Győr, 2024. december 5.

Dr. Zólyomi Csilla s.k.
a tanács elnöke